

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3192/2019
04.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Делић, адвокат из ..., против тужене „Комерцијалне Банке“ АД из Београда, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 98/19 од 28.01.2019. године, у седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 98/19 од 28.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 98/19 од 28.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 471/18 од 05.11.2018. године, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништав члан 6. став 1. Уговора о динарском кредиту за рефинансирање број .., закљученог 22.11.2016. године између тужиоца и тужене банке. Обавезана је тужена да тужиоцу плати 28.500,00 динара са законском затезном каматом од 22.11.2016. године па до исплате. Утврђено је да је ништав члан 6. став 1. Уговора о динарском кредиту за рефинансирање број ..., закљученог 24.05.2017. године између тужиоца и тужене банке. Обавезана је тужена да тужиоцу плати 27.000,00 динара са законском затезном каматом од 24.05.2017. године до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 62.137,96 динара.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 98/19 од 28.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П 471/18 од 05.11.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања од општег интереса и ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној. Иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, у овој правној ствари тужбени захтев је усвојен и утврђено да је ништава одредба уговора о динарском кредиту за рефинансирање од 22.11.2016. године, којом се корисник кредита обавезао да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење плати банци једнократну накнаду у висини од 3% од износа реализованог кредита, као и уговора о динарском кредиту за рефинансирање од 24.05.2017. године, којим се корисник кредита, овде тужилац обавезао да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење плати банци једнократну накнаду у висини од 2% од износа реализованог кредита. Тужена није доказала на шта се односе трошкови накнаде за обраду кредитног захтева у процентуалном износу од износа одобреног кредита који су тужиоцу наплаћени, као и који су стварни трошкови тужене за обраду кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, односно од чињенице да ли је тужена (на којој је терет доказивања) доказала оправданост, намену и висину трошкова који су од тужиоца, као клијента наплаћени, то одлуке у којима је другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Стога Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, те је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а ставом 4. истог члана прописано је да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 01.03.2018. године, са захтевом за утврђење делимичне ништавости уговора о кредиту и исплате. Вредност предмета спора је 55.500,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да је реч о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић